

SVET NESTOJÍ NA JEDNOM CHLAPOVÍ

ELIZABETH J. V.

BESTSELER

vydavatelstvo

HOCI VÁM ZNIČIL ŽIVOT, MUSÍTE ÍŠT ĎALEJ

SVET NESTOJÍ NA JEDNOM CHLAPOVI

ELIZABETH J. V.

Elizabeth J. V.
Svet nestojí na jednom chlapovi

Copyright © by Elizabeth J. V.
Cover design © by Katarína Skalková
Illustration © Shutterstock
Slovak edition © by BESTSELER

BESTSELER

vydavatelstvo

ISBN: 978-80-969968-3-4

1.

Vychádzajúce slnko zmenilo hladinu vodnej nádrže na striebristo-belasé zrkadlo. Čím vyššie sa vynáralo, tým intenzívnejšie lúče vrhalo. Jasom osvetlené oči Natálie Keryovej však nežiarili svojou krásnou tyrkysovou farbou. Šeď v jej očiach akoby odvracala akýkoľvek závan radosti z nového dňa a svetlohnedé vlasy bez lesku dopadali na jej útlý driek.

Už hodinu bezducho sledovala, ako sa príroda prebúdzá po nočnom spánku. Za chrbtom začula pomaly sa presúvajúce auto, kroky, bicykel a niečí beh. Pootočila hlavu a tupo hľadela na zadýchaného chlapa v drahej športovej súprave. Z úzkej cesty zbehol k vode a lapal dych. Pohľadom sklzla z jeho postavy na vysušenú trávu. Keď na sebe pocítila jeho intenzívny pohľad, prerážajúci aj ten sivý závoj, v ktorom bola zahalená, prudko zdvihla hlavu.

„Môžem ti nejakú pomôcť?“ spýtal sa nečakane.

Preľakla sa a razom vstala. Zamračil sa a ona urobila krok dozadu. Prečo jej chce pomáhať? Vie o nej niečo? Vie, čo urobila... čo sa jej prihodilo?

„Neboj sa, ja...“

Rýchlo vykročila a zamiešala sa medzi drevené kiosky, ktoré lemovali okraje chodníka. Obzerala sa. Nesleduje ju. Vstúpila pod prístrešok jedného zo stánkov s občerstvením a nazrela k čapovaciemu pultu.

„Dnes pre teba nemám prácu, ale tu máš. Najedz sa, lebo umrieš od hladu.“

Siahla po teplom hotdogu a káve v plastovom pohári

a poďakovala. Majiteľ stánku ju sledivo pozoroval, ako mizne z dohľadu ľudí.

Kopce lemujúce vodnú nádrž poskytovali vďačný priestor pre stále sa rozrastajúce hniezdo luxusných sezónnych obydľí. Richard dobehol najťažší úsek svojej rannej rozvečky a spotený sa usadil do prvého plátenného kresla, ktoré sa vytŕčalo rannému slnku.

„Ty si blázon, človeče,“ začul od dverí. Natiahol sa po ľadový nápoj, ktorý mu Leo podával.

„Vďaka,“ vydýchol a hltavo sa napil. Leonard sa usadil pod slnečník a Richard, lapiac druhý dych, sa tiež presunul do tieňa.

„Dievčatá ešte spia?“ pozrel na kamaráta. Leo zodvihol kútik úst a priložil si k perám hrdlo plastovej fľaše.

„Tvoja Nikol je už hore, pripravuje raňajky,“ oznámil, keď prehltol dúšok osviežujúceho nápoja.

„Nebyť mojej Nikol, len by ste chľastali,“ poznamenal Richard a odobral sa dovnútra. Oprel sa o zárubňu dverí a chvíľu zaujato pozoroval pozadie krásnej dievčiny. Kratučké šaty odhaľovali celú dĺžku jej nôh a už pri najmenšom pohybe vykúkali červeno-zlaté plavky. Chytil ju za boky a pery prilepil na jej šiju.

„Oh, Riky,“ zapišťala a vykúzlila svieži úsmev. No keď sa otočila, zamračila sa.

„Chod' sa osprchovať, dočerta!“ vyprskla a Leo sa zachichúľal.

„Čo sledíš?“ zahundral Richard a znechutený vybehol na poschodie. Vrazil do jednej z troch izieb a zamieril do kúpeľne. Ešteže chatu zabezpečoval on a mohol si vybrať práve túto izbu s vlastnou kúpeľňou. Ostatní sa museli zmieriť s tým, že osprchovať sa možno len dolu na prízemí. Leovi a Matúšovi to neprekážalo a ich kočky to nekomentovali. Prečo aj? Majú dvojtýždňový výlet grátis. A vôbec sa nezdalo, že by sa im tu nepáčilo.

Osemnásťročná Lena ustavične ťahala Matúša na diskotéku a o niečo staršia Karin chcela vyzerat' ako tá tmavá modelka Naomi. Leo ju vďačne natieral olejom, a potom ťahal do izby na rýchlovku, keď sa mu jeho vzrušenie nedarilo schovať do tesných plaviek.

Richard vybehol zo sprchy a za ním sa tiahla svieža vôňa. Postrapatil si svoje kratučké tmavé vlasy a vystavil ich teplým lúčom slnka zahaľujúcim veľkú terasu. Nikol popri ňom nevšímavo prešla a za ňou vyliezla aj Lena. Uložili na stôl prvé taniere s pečivom a vrátili sa do kuchyne. Zrazu sa terasa naplnila všetkými obyvateľmi chaty a Richard len v tichosti pozoroval ich snahu podieľať sa ako-tak na príprave raňajok. Analyticky zhodnocoval svoje postavenie voči týmto mladým ľuďom. A k Nikol.

Mala dvadsať, krásnu štíhlu postavu, zvodný dekolt, blondávé vlasy, ktoré odrážali žiarivé lúče, a pery, ktoré volali po bozku. A on mal predvčerom tridsaťjeden rokov a v tejto spoločnosti sa mohol pokojne cítiť ako stavec. Vekom najbližšie mu bol Leo, ktorý mal dvadsaťštyri. Na chvíľu ho zamrzelo, že sa mu na tento výlet nepodarilo presvedčiť Alexa, dlhoročného kamaráta v jeho veku.

Konečne sa usadili a Richardovi neunikla Leonardova ruka, ktorá sa mihla po kolene Nikolety. Venovala mu krátky zmrazujúci pohľad, a potom sa usmiala na Rika. Pobozkala ho a zahrála milujúcu priateľku. Nebyť tohto výletu, nikdy by mu nedocvaklo, že Nikol aj Leo hrajú na dve strany. Teraz si tým však nebude kaziť príjemné dva týždne voľna.

Natália sa bezcieľne potulovala popri vode a pomedzi stany rozložené na veľkej trávinatej ploche blízko vody. Hoci sa tvárila nezúčastnene, sledivým pohľadom hľadala cennosti nepozorných turistov. Včera sa jej podarilo

schmatnúť jednu nestráženú peňaženku a nemusela pri tom ani brať nohy na plecia. Vytiahla z nej sedemdesiat eur a odhodila ju aj s dokladmi, ktoré v nej boli.

Poliaci. Drží, oplzlí, hneď jej dávajú neslušné návrhy. A nikdy nie triezvi. Večne s fľašou piva v ruke, rozvalení na tráve. Zamierila medzi tunajších, ktorí sem chodia tak na pol dňa. Z diaľky sledovala švitoriace deti a priložila si ruku na hrud'. Rýchlo odkráčala a schovala sa v tieni neďalekého stromu. Poludňajšie slnko by upieklo aj biftek hodený na plech auta.

Opretá o strom hľadela do diaľky a intenzívne sa v duchu modlila. Tak ako to robila neprestajne už dva mesiace. Modlila sa za zdravie a šťastie svojho synčeka a za to, aby jej raz odpustil. A modlila sa tiež za to, aby raz odpustila sama sebe.

Prehodila si dopredu svoje dlhé vlasy a prstami ich prečesávala. Už dva týždne pod holým nebom a hoci teraz mala vo vrecku takmer dvesto eur, ktoré ukradla, nemienila ich dať tomu zdieračovi, čo jej tri mesiace prenajímal garsónku. Možno by si mohla kúpiť malý stan – leto pretrvá ešte dobrý mesiac, ale čo ak prídu dažde? Zanechala stiesňujúce myšlienky a znovu si vyšla medzi ľudí.

Ležérne odkopla slnečné okuliare z okraja opustenej deky a o dva kroky ďalej, už v tráve, sa za nimi natiahla. Sadli jej – konečne ju ochránia pred dotieravým slnkom. O pár metrov ďalej zodvihla fľašu limonády a pokojne kráčala ďalej, držiac ju pred sebou. Až v dostatočnej vzdialenosti ju otvorila, aby uhasila svoj smäd. Jej pohľad spočinul na stratenej ružovej gumičke. Zohla sa k nej do trávy a zopla si rozstrapatené vlasy. Podvečer sa prejde popri chatách hore na kopci. Možno sa v niektorej z nich bude dať osprchovať či dokonca prespať.

Dva týždne ubehli rýchlo a posledné tri dni priniesli prietruž mračien. Richard hľadel z otvoreného okna na ustupujúcu búrku. Vzduch nabral inú kvalitu a vyháňal z izieb chaty dusnú atmosféru. Včera sa znovu pripili. On jediný vedel, kde je jeho hranica a kedy prestať. Len s nezáujmom o druhú ráno sledoval spoza svojho auta opitého Leonarda, ako tlačí Nikoletu k stene pod terasou. Vzdychala tak hlasno, že aj keby sa bol opil na mol ako Matúš, tieto vzdychy by ho z opice prebrali.

No on sa nepotreboval prebrať. Bola to Nikol, ktorá potrebovala prefackať. A tak sa len postavil Leovi za chrbát a s rukami prekríženými na hrudi čakal, kým si ho v hustej tme všimnú. Keď k tomu došlo, Nikol sa od ľaknutia išla hneď vyzvracať a Leonard sa trápne ospravedlňoval. Nervózne pritom prešľapoval na mieste a istotne si najviac želal, aby Riko odkráčal a Nikol ostala v polohe, ktorú zaujala pri zvracaní. Len tak by mohol dokončiť, čo začal. Isto by stačilo už len poriadne zozadu priraziť a bol by na vrchole. Jej rajcovný zadok doslova burcoval všetky hormóny.

Teraz previnilo sedela na veľkej manželskej posteli a civela do prázdna. A Richard sa snažil ovládať, aby ju nepočastoval nechutnými nadávkami. Priznať si, že niekoľko mesiacov chodil s pobehlicou, bolo pre jeho ego bolestivé.

Keď mraky prestali púšťať kvapky vody, siahol po peňaženke a zbehol z poschodia. Na terase sa zhlboka nadýchol sviežeho vzduchu. Prešiel ku svojmu autu zaparkovanému na okraji strmej cesty a na chvíľu sa v ňom usadil. Otvoril dokorán aj dvere spolujazdca, aby vyvetral sparno v interiéri a peňaženku položil vedľa riadiacej páky. Mohol by sa previezť do mesta, aspoň by na chvíľu zabudol na včerajšiu noc. Bolo mu z nej nanič. V spätnom zrkadle zbadal približujúcu sa postavu dievčiny. Možno by sa k nej

mal pridať a prejsť sa pomalým krokom až dolu k vode. Hlavou otočenou opačným smerom prešla popri aute a on sa náhle vyrútil k terase, na ktorej stála Nikol a v ruke držala jeho zvoniaci mobil. Schmatol ho, Nikol odkráčala a on, otočiac sa znovu k ceste, prijal hovor.

„Do riti!“ zanádal v momente. „Hned' ti zavolám,“ dotyčného zrušil.

„Nie! Nie! Vráť mi doklady! No tak! Počuješ?!“ vyrútil sa za svojou peňaženkou, ktorá sa v ruke tej dievčiny od neho vzd'alovala.

„Prosím ťa, vezmi si prachy, ale doklady potrebujem. Tak počuješ?!“ zreval a ona náhle zastala. On zadýchaný urobil to isté.

„Nie som odtiaľto, ak mi vezmeš doklady, budem musieť nahlásiť krádež. Okrem toho stojí množstvo času, než si vybavím všetky nové, a ja ich potrebujem, dočerta!“ zúril, no neurobil jediný krok navyše, aby ju schmatol. Ak by prudko vyštartoval, určite by ju dobehol. Pomaly cúvala, vystrašená aj zadýchaná. S pohľadom orla upretým na neho otvárala tučnú peňaženku.

„Vezmi si všetko, len mi vráť doklady!“ opakoval a nat'ahoval k nej ruku, akoby bola na dosah. Sekundy boli dlhé a jej rozhodovanie sa v jednej z nich spečatilo. Pozrela za jeho chrbát, a keď videla, ako sa k nemu rútia jeho priatelia, rýchlo vytiahla kôpku bankoviek a peňaženku hodila d'aleko do trávy. Dolu kopcom letela ako víchor a jediné zakopnutie či pošmyknutie ju mohlo stáť nepríjemný pád. Richard ostal bezradne stáť v strede zmáčanej cesty a hľadel, ako sa stráca.

„Dočerta, prečo si ju nechtyl?“

„Do toho!“ okríkol Nikoletu a nazúrený prešiel mokrou trávou po svoju peňaženku.

„Kurva, veď je to decko. Koľko mohla mať? Pätnásť?“ konštatoval Matúš, ale Richard sa správal, akoby tam neboli. Dvakrát opakovane nazrel do peňaženky, aby sa utvrdil

v tom, že mu skutočne nenechala ani jedínú bankovku. Osemsto eur bolo v nenávratne! Zúrivo hodil peňaženku na sedadlo otvoreného auta a oprel sa rukami o kapotu.

„Zavolaj políciu, dočerta!“ začul za chrbtom, no nevenoval tomu pozornosť. Spamätával sa, smútil za peniazmi a hneval sa na svoju naivitu a hlúposť.

„Odchádzam!“ oznámil náhle a dodal: „A kto sa chce zviazať, nech mi dá prachy na benzín!“ Buchol jednými a potom druhými dverami auta a náhlivo vtrhol do izby. Hodil tašku na posteľ a povyberal zo skriň svoje šaty.

„Riky, veď tu máme ostať ešte dva dni!“ zapíšťala Nikoleta a on sa obzrel. Za jej chrbtom stáli všetci ostatní.

„Choďte si spakovať svoje veci. Ak chcete ostať, nech sa páči. Máte stan, slnečník. Dolu pri vode je kopec miesta, môžete sa zložiť tam. Táto chata sa o hodinu zamyká, kľúče idem vrátiť majiteľovi a... Odchádzam!“ zdôraznil.

„Riky, hneváš sa na nás, pretože tá štetka ti ukradla peniaze?“ ozvala sa Karin.

„Nie, zlatko, ja sa hnevám na inú štetku!“ povedal nasrdene na otázku v jej očiach.

„Richard... dočerta, choďte von, nech sa s ním porozprávam,“ zachraňovala Nikol situáciu.

„Prečo by mali odísť, Nikoleta? Ty si svojej kamarátke ešte nepovedala o tebe a Leonardovi?“

Iskry lietali vzduchom a napäté ticho prerušoval len šuchot cestovnej tašky, do ktorej si Richard ukladal veci. Karin bez jediného slova s otvorenými ústami a pohľadom vystrašeného šteňaťa opustila izbu a odobrala sa k činnosti, ktorú vykonával Richard. Ani to netrvalo tak dlho, ako si pôvodne myslel a o necelú hodinu boli tašky naložené vo dvoch autách, na ktorých prišli.

Richardove tmavočervené Volvo okupovala Karin, a Nikol sa rozhodla tesniť v Leonardovom aute spolu s Lenou a Matúšom.

Natália Keryová už piatykrát preratúvala kôpku bankoviek, ktoré sa jej krčili vo vrecku ošúchaných, špinavých nohavíc.

„Neskutočné šťastie,“ vytešovala sa s malou dušičkou. „Je načase zmeniť pôsobisko.“

Peši prešla niekoľko kilometrov do mesta a v najlacnejšom obchode vymenila svoj šatník. Plátennú tašku, ktorú nosila na pleci, nahradil vak a v nových botaskách sa jej bude určite rýchlejšie utekať. Usadila sa na zastávke autobusovej stanice. Neriešila, kam pôjde, ale ako sa dostane do autobusu bez cestovného lístka. Bolo jedno, ktorý spoj využije, hlavne nech sa premiestni. Ten chlap istotne nahlásil krádež, a keďže na seba hľadeli zoči-voči, nebude preňho ťažké poskytnúť polícii jej opis.

Zamyslená sedela na lavičke a sem-tam zodvihla zrak k niektorému z autobusov. Z diaľky začula zábavný rozhovor partie a pri mene *Boris* uprela zrak ich smerom. Nebol tam a vlastne, bolo by to smiešne. Človek ako on by verejnou dopravou nikdy necestoval. Prišiel autobus s ceduľou smer Bratislava a ona sa prispôsobila davu, do ktorého sa votrela. Obaja vodiči vyliezli a odobrali sa otvoriť úložný priestor.

Jeden z nich sa po tejto krátkej prestávke vrátil na sedadlo vodiča a dav sa stiesnil. Nebolo možné preniknúť dnu, ale boli to ideálne podmienky na rabovanie vreciek a tašiek, čo boli poruke. Konečne sedela úplne vzadu a chladná k emóciám a smútku iných, žmolila v ruke biely malý papierik.

„Panebože, ľudia, požičajte mi niekto na cestu. Prisahám, že keď vystúpim, tak vám peniaze vrátim.“

Bezducho hľadela na jeho fotografiu v občianskom preukaze a potom peňaženku strčila do prázdnej kapsy na bočnej strane nového vaku. Nebolo už nič, čo by ju

dokázalo zlomiť, prebudiť v nej pocit súcitu či výčitiek. Po tom, čo si prežila, život prestal mať zmysel. Bol gombičkou. Žila zo dňa na deň, nikdy netušila, čo príde. A čokoľvek by prišlo, neobávala sa toho. Nemala čo stratiť, mohla len získať. Ešte aj pobyt v nápravno-výchovnom ústave by bol vykúpením pred blížiacou sa zimou na ulici.

Domov sa vrátiť nemienila, hoci vedela, že je len otázka času, kedy sa to stane. Úrady už istotne kontaktovali jej matku, ktorá ju pred siedmimi mesiacmi pre jej tehotenstvo vyhodila. Vtedy však mala Borisa a chodila riadne do školy. No ako jej bruško narastalo, Boris sa začal vzdávať, až sa raz do ich prenajatej garsónky vôbec nevrátil.

Nezaujímal sa, čo bude s ňou a s ich bábätkom, presne tak, ako to nezaujímal jej rozvedenú matku, ktorej dom v neďalekej dedine teraz okupoval štyridsaťročný tučný alkoholik. Nechcela si pripustiť, že sa po rozchode s Borisom opustí tak, ako sa opustila jej matka po rozvode s otcom. Napriek tomu ju Borisov odchod tak zronil, že prestala chodiť do školy a stratila sa vo svojom žiali a v opustenosti. Hoci sa dlhodobo pohrávala s myšlienkou kontaktovať otca, jej skrytá hrdosť to nedovolila.

Nikdy nezabudol na jej narodeniny, meniny, na Vianoce. A ona vedela, že ju má rád napriek tomu, že je tak ďaleko. Celé tri roky, pracoval v Nemecku, a ako jej niekoľkokrát vysvetlil, cestovať za ňou na Slovensko príliš často by bolo preňho veľmi nákladné. Navyše by mohol prísť o prácu. A tak boli v kontakte len telefonicky a vzdialenosti medzi telefonátmi sa s pribúdajúcimi mesiacmi skracovali. Pravdepodobne by len kvôli nej nepricestoval späť, a ona by mu asi nedokázala povedať, že sa zbavila svojho bábätka. Výčitky, že urobila chybu, ktorá sa nedá napraviť, ju ťažili čoraz viac.

2.

Brána veľkého domu sa pomaly odsúvala a odhaľovala po častiach dokonalosť, ktorá sa za ňou skrývala. Farebnými kamienkami vyzdobené okraje príjazdovej cesty, výrazne zelený trávnik, starostlivo rozkvitnutá záhrada. Skalky lemujúce takmer celé okolie domu.

Richard cúvol ku garážovej bráne a vystúpil. S ťažkým povzdychom, už s dvoma taškami v rukách, vošiel do chodby. Tašky spustil na zem až v práčovni a hodil sa do veľkého kresla v hale. Vo vrecku mu zavibroval mobil a oznámil prijatie správy.

„Keď sa vrátiš z dovolenky, ozvi sa mi. Mám pre teba ďalšiu zákazku.“

Hned' vytočil svojho šéfa a dohodol stretnutie. Pôjde sa osprechovať a dá si s ním večeru v dobrej reštaurácii. Zastal v kúpeľňových dverách a vrátil sa zamknúť vchodové.

Ako očakával, keď vyšiel, svieži a čerstvo oholený, Nikol bezradne stála na malej terase a prechádzala sa pred domom. Spokojne znovu vyšiel na poschodie, elegantne sa obliekol, zahalil sa do drahého parfumu a s príručnou taškou konečne vyšiel von.

Nicol šokovane sledovala, ako zamyká dvere domu, a keď svoje kľúče strčil do vrečka, podržal otvorenú dlaň a čakal na tie jej.

„Chcem si vziať svoje veci,“ vykoktala zmätene.

„Nemám na to teraz čas. O pätnásť minút musím byť na inom mieste,“ oznámil pokojne a stále čakal s otvorenou dlaňou na kľúče od domu.“

„Nechám ti ich...?“

„Nikol,“ zastavil jej slová, „vráť mi kľúče od domu!“ Zaťal zuby a ona, zdeptaná situáciou, mu ich hnevливо strčila do dlane. Otočila sa a vykročila k bráne. Tuho pri chôdzi našľapovala a jej zadok sa vlnil v rytme klopkejúcich opätkov. Na jej pozadie bol pekný pohľad. Husté vlasy nadsakovali a spona, ktorá ich držala na temene hlavy, sa zosúvala. Napokon ju Nikol vytiahla a dopriala tak Richardovi posledný pohľad na krásu jej blond'avých kučier.

Autobus smerujúci do Bratislavy mal približne v polovici svojej cesty zastávku a polhodinovú pauzu. Vodiči vošli do reštaurácie a cestujúci mali rozchod. Natália nechala vystúpiť takmer všetkých pred ňou, ale hlavne čakala, až vystúpi ten mladík, čo cestoval na úver. Hodila na jeho sedadlo vyprázdnenú peňaženku a zbehla po schodíkoch. Nevedomky sa zhlboka nadýchla a vykročila do nového života. Alebo len života na novom mieste?

Veľmi rýchlo sa jej podarilo nájsť ubytovňu. Pri okienku podsunula len včera ukradnutý občiansky preukaz dvadsaťročnej dievčiny, vyplatila ubytovanie na celý týždeň dopredu a odobrala sa do jednoposteľovej izby.

„Posteľ,“ zašepkala a rozvalila sa na nej. Zamkla sa a o chvíľu už pokojne spala.

Ranný hluk rušnej ulice jej však nedovolil leňošiť dlho. Netušila, koľko môže byť hodín, a tak podišla k oknu a otočiac žalúzie, oslepilo ju nízko posadené, no intenzívne žiariace slnko. Znovu ich zatvorila a vrátila sa do príjemnej posteľe.

No sny, ktoré nasledovali po tomto krátkom prebudení, ju mučili svojim posolstvom zrady, zlyhania, bolesti. „Boris...“ prebrala sa a zotrela si slzy z tváre.

Alex sa zavčas ráno unúval do Zvolena za Richardom. Ten mu ešte večer volal, čo sa mu prihodilo na dovolenke, a tak ho prišiel podporiť. Nepoznal ho ako človeka, ktorého by len tak niečo vykoľajilo. No ako si udržať pevné nervy, keď za jeden deň prichytil frajerku pri sexe s kamarátom a ešte mu aj ukradli značnú hotovosť?

Ako očakával, Richard bol rozladený, podráždený a o desiatej ráno mal doma na svojom pracovnom stole už tri šálky od kávy. Usilovne kreslil plány nového domu, hoci mal len nejasnú predstavu, ako si ho klient predstavuje, a za týchto okolností to bola strata času aj materiálu. Emotívne pritom vyjadroval svoje pocity, zlosť, hnev.

Alex sedel oproti na vysokej stoličke a pokúšal sa ho slovne podporiť.

„Mohli by sme sa poriadne opit', Richard. Čo povieš?“ Ten s úsmevom prikyvoval.

„Škoda, že si sa presťahoval do Bystrice,“ dodal Richard, na chvíľu pustil ceruzku z ruky, zložil si okuliare a pretrel si unavené oči. Cez veľké okno pracovne zbadal hurikán Nikoleta, ako sa rúti dvorom a o chvíľu obaja počuli nervózne búchanie do dverí.

Napokon sa jej dvere podarilo otvoriť a do chodby už vošla navonok pokojná mladá žena.

„Prečo, prosím ťa...“ vybuchla, ale Richard ju ihneď rázne zastavil.

„Daj mi pokoj!“ zakričal. Chvíľu na neho civela a potom odišla na poschodie do svojej izby, kde mala oblečenie. Richard vytiahol ďalší čistý výkres. Kým sa Nikol vrátila s nabaleným kufrom z poschodia, Alex bol preč. O chvíľu mu začínala vyučovacia hodina. Richard ho odprevadil pohľadom a nevenoval pozornosť ani Nikolete, ktorá stála opretá o zárubňu dverí.

„Môžeš aspoň na chvíľu?“ pokúsila sa o rozhovor.

„Pch!“ nazlostila sa a krútiac hlavou konečne opustila Richardov dom. Vzdychol si a prešiel sa po prázdnych izbách. Pohltil ho chvíľkový smútok a po neskorých raňajkách sa nachystal na stretnutie s klientom.

Pán Timko bol elegantne odetý postarší pán a len čo vystúpil zo svojho mercedesu, rozosieval srdečný úsmev na všetky strany.

„Pán Bartovič? Zdravím vás!“ natáhoval ruku k Richardovi. Ten sa prinútil k dobrej nálade a kráčaľ za ním do útulnej kaviarne.

Servírka prifrčala expresne rýchlo a po otázke, čo vám ponúknem, Richard len horko prehltol. Z jazyka sa mu predierala veta: „Dvojitú vodku s ľadom.“

Napokon doniesla dve kávy a on vytiahol skicár, do ktorého nachytro načarbal predstavy svojho klienta o novom dome. A klient sa nečakane sa rozhovoril nielen o dome, ale aj o tom, ako jeho dvadsaťpäťročný syn nabúchal ani nie osemnásťročnú dievčinu, a že ho prinútil oženiť sa s ňou. Preto ten dom.

„Vy ste ženatý, pán Bartovič?“ nečakane sa opýtal. Richard prekvapene zodvihol zrak od bieleho papiera a uprel ho do tváre toho muža.

„Nie, nie som,“ odvetil a v tej istej sekunde sa ospravedlnil a odkráčal na toaletu. Nebude mu odpovedať na takého otázky. Rozladilo ho to.

„Môj syn mi robí veľa starostí. Nevieľ ho prinútiť, aby sa venoval rodinnej firme,“ pokračoval klient v sťažnostiach, keď sa Richard vrátil k stolu. „Keby si našiel aspoň poriadnu prácu, keď nechce predávať autá. Hlavne, že už dve nabúral.“

„Teraz ho už ťažko prevychováte,“ podotkol Richard a zodvihol zrak k svojmu klientovi. Ten na neho pozeral, akoby sa chystal omdlieť.

„Áno, máte pravdu,“ priznal napokon a Richardovi

padol kameň zo srdca. Už len to by chýbalo, aby ho urazil.

„Čo by ste urobili na mojom mieste?“

„Mám tridsaťjeden rokov, pán Timko. Nechcete odo mňa radu. Viem len, že ak by bol môj syn nezodpovedný ako ten váš, istotne by som ho neposielal tristo kilometrov zo svojho dohľadu. Mimochodom, čo rodičia tej mladej dievčiny?“

„Čo už tí môžu? Otec je alkoholik, matka je bez práce... Vystrojil som synovi krásnu svadbu a ešte pre nich chcem postaviť novučký dom na tomto čarovnom mieste,“ povzdychol si. „Možno sa práve tu do seba zamilujú.“

Richard sa potil. Je možné, aby jeden navonok inteligentný človek premýšľal tak naivne a hlúpo? Spamätal sa a po niekoľkých zdvorilých slovách sa s ním rozlúčil. Keď opustil kaviareň, rýchlo sa pokúsil všetky tieto informácie hodiť za hlavu. Musí sa naňho zamerať len ako na klienta.

Natália sa týždeň potulovala a spoznávala nové mesto. Pravidelne raňajkovala vždy v inom supermarkete v oddelení chleba a pečiva, a napokon sa jej v jednom z nich podarilo brigádnicke zamestnať.

Naťahovala sa so škatuľami a paletami tučne naloženými tovarom a popri tom sa napchávala cukríkmi a čokoládovými tyčinkami.

Jedávala vo fastfoode a za mesiac dokonca pribrala. Jej telo začínalo naberať iné krivky a vlasy po každodennom umývaní drahým ukradnutým šampónom naberali krásu a žiaru. Ostrihala si rozštiepené končeky a oči zvýraznila čiernou ceruzkou.

Dnes mala nočnú zmenu a v hypermarkete bolo viac zamestnancov ako zákazníkov. Starostlivo ukladala konzervy, keď jej jedna z nich náhle od ľaknutia vyletela

z ruky. Pred ňou stál v pozore uniformovaný mladý policajt a hoci nevyriekol ani jediné slovo, Natália reflexívne začala cúvať. Uprene si ju premeriaval, a keď chrptom narazila do druhého, zazmätkovala.

„Natália Keryová, choďte sa prezliecť a pôjdete s nami,“ upieral na ňu svoj prísny pohľad a ona sa vzdala, skôr ako vôbec zabojovala. Nateraz bude hrať poslušné dievčatko. Nemohla utiecť. Len čo vyšla zo šatne, čakali ju na konci chodby. A tak ich skleslo a mlčky nasledovala do auta a na policajnú stanicu. Tam s ňou ostal v chodbe iba jeden z nich a keď sa usadila, postavil sa pred ňu do pozoru.

„Niečo som vyviedla?“ nadhodila ľahostajne.

„Áno! Nechodíš do školy! Úrady kontaktovali tvojich rodičov a oni nás, takže tu teraz na nich pekne počkáš. Sú na ceste,“ oznámil a ona prudko vstala. Znervóznela.

„Chcem si ísť po svoje veci!“

„Pôjdeš. Hneď ako si ťa prevezme jeden z tvojich rodičov. Teraz sa posad' a čakaj!“ nariadil.

„Načo je toto divadlo dobré? Našla som si prácu, mám kde bývať, tak nech mi dajú pokoj!“ srdila sa a znechutene si sadla.

Jasně. Mame a tomu alkoholikovi, s ktorým už tri roky žije, určite chýbajú jej rodinné prídavky. Vyše pol roka ju nezaujímalo, kde je a či vôbec ešte žije, a zrazu sa unúva skoro tristo kilometrov, aby si ju vyzdvihla. Aká je trápna. Čo si myslí, že ju priviaže ku školskej lavici, aby doštudovala?

Odkedy sa s otcom rozviedli, matkin život sa úplne zosypal. A spolu s jej životom aj ten Natáliin. Veľmi chcela ostať s otcom, ale on jednoducho odišiel a život prestal mať zmysel. Keď jej volal, vždy plakala. To, že na ňu myslí, jej nestačilo. Už ju nemohol objasť, ani sa na ňu usmiať. Mal svoj život a bol ďaleko. Muž, čo

prišiel po ňom, bol spočiatku veľmi milý a srdečný, ale pravdepodobne len nemal kde bývať. Hneď ako sa nastáhoval do ich domu, poriadne to s mamou oslávil, a odvtedy ešte neprestal piť. A ona s ním.

Istotne sa na ňu teraz poriadne vyziap, že musel kvôli nej v noci tak ďaleko cestovať. A to ešte netuší, že s nimi ostane maximálne päť minút a využije prvú príležitosť na hladký útek.

Poslušne sedela a sliedivými očami zhodnocovala situáciu. Mrvila sa na starej lavici a policajt, čo ju priviedol, sa zhováral s kolegom. Skusmo ju pri tom kontroloval a občas prišiel až k vchodovým dverám a nazrel do tmy.

Dvere sa otvorili a zatvorili a vošiel ďalší policajt. Vybehol na poschodie a do ticha sa ozvalo zvonenie mobilu. Policajt, čo ju strážil, siahol do vrecka a s očami prilepenými na ňu riekol:

„Áno, je tu. V poriadku...“ pozrel na hodinky, odvrátil sa a s mobilom pri uchu chodil sem a tam.

Natália prudko vstala a ešte prudšie sa vrhla na zatvorené dvere. Otvorili sa. Počula za svojím chrbtom krik, ale venovala sa len jedinému. Smer ubytovňa, jej veci a útek. V nijakom prípade sa nemienila vrátiť domov.

Zadýchaná konečne dorazila a bleskovo nahádzala tých pár kúskov svojho oblečenia do batohu. Skôr než otvorila dvere izby, naposledy sa obzrela a v mysli zhodnotila, či na niečo nezabudla. Konečne otvorila dvere, a vtom vrazila do policajta.

Zachytil ju, keď sa zatackala, a zlostne ju schmatol za jej útle rameno.

„Nekázal som ti, že tam máš sedieť a čakať?!“ zručol.

„Nevrátim sa domov!“ odvrkla rovnako zúrivo a pokúsila sa vyslobodiť, ale proti jeho sile nemala šancu. Obratne jej nasadil železka.

„Nie, nie, nie, prosím! Nedávajte mi putá!“ vzlykala,

aby ho obmäkčila. Nepomohlo to, ďalej ju vliekol od izby k autu.

„Nasadaj!“ nariadil a strčil ju dnu. Posadil sa a prísne zazeral.

„Potrebujem si zložiť batoh,“ vymýšľala.

„Sed' a buď ticho, Natália!“ zvýšil hlas.

„Nie som pripútaná!“ dobiedzala.

Premeral si ju a potom jej železka odomkol. No len kým si nezložila batoh a nepripútala sa. Potom jej ruku putami spojil so svojou.

Povzdychla si a zahľadela sa z okna do tmy. Ulice boli prázdne, mohlo byť niečo okolo druhej ráno. Keď vystúpili, pomaly kráčala po schodoch. Hľadela iba do zeme, ani si nevšimla muža stojaceho obďaleč lavičky v chodbe policajnej stanice. Policajt hodil jej batoh k stene a s mužom si podali ruky.

Zaznelo dvojité ahoj a ona zodvihla zrak.

Sekundy boli dlhé. A možno to ani neboli sekundy. Mohli to byť dlhé minúty, kým tam len tak stála a hľadela na muža pred sebou. Hrdlo sa jej zovrela a len nezúčastnene si šúchala vyslobodené zápästie.

„Priniesol si to rozhodnutie?“ ozval sa mladý policajt a muž prikývol. Siahol do vnútorného vrecka vetrovky a vytiahol papier, na ktorom bolo veľkým písmom napísané: Predbežné opatrenie.

Kým policajt odbehol aj s papierom v ruke do kancelárie, asi o hlavu vyšší chlap v čiernom tričku pristúpil tesne ku nej. Šírla sa okolo neho vôňa príjemného parfumu a čierne priliehavé tričko skrývalo súmernú postavu. Zrkadlovo lesklé topánky sa takmer nehodili k texaskám, ktoré mal na sebe a hrubý opasok doladľoval na oko príjemnú eleganciu tohto muža.

„Ahoj, Nataly!“ zavlnilo sa chodbou, no ona len tupo hľadela na jeho pracku na opasku. Natiahol k nej ruku

a jemne sa dotkol jej brady.

Zodvihla viečka.

„Ahoj!“ pretlačila pozdrav pomedzi pery.

„Vezmem ťa k sebe. Všetko bude v poriadku,“ povzbudil ju a otočil sa k policajtovi.

„Ďakujem ti, Martin,“ povedal a podali si ruky na rozlúčku. Zaregistrovala, že mu spolu s predbežným opatrením pridal papier navyše. No len zbežne ho očami prebehol a ukázal jej rukou smerom k dverám.

Natália s rukami trucovito prekríženými na hrudi sa ani neunúvala vziať si svoj batoh pohodený pri stene. Schmatol ho, dokonca jej aj otvoril dvere na svojom drahom aute. BMW striebornej farby. Chvíľu neverila, že mu patrí, ale vedľa palubnej dosky zbadala pripevnenú svoju fotku.

Keď sa ponorili do tmy za mestom, na moment sa k nej pootočil. Hľadela pred seba, ako svetlá auta odhaľujú cestu, pre ňu zatiaľ do neznáma.

„Prečo si bola na ulici?“ preťal husté ticho v aute.

„Že to práve teba zaujíma!“ odvrkla ironicky.

„Zaujíma, Natália. Stále som tvoj otec. Ak si mala problémy, mohla si mi zavolať!“

„Zavolať ti? Prepáč, ale ja už tri roky neviem, kto si.“

Horko prehltol. „Naty!“

„Nevolaj ma tak!“ precedila a oči sa jej zrosili. Nepočula toto oslovenie celé tri roky.

„Budem ťa tak volať. To, že som opustil tvoju mamu, neznamená, že som prestal byť tvojím otcom a že som ťa prestal mať rád. To predsa vieš. Netušil som, že sa o teba nestará a neviem si ani poriadne predstaviť, ako je možné, že si nenastúpila do školy a len tak sa potulovala. A keby len to! Si v poriadnom maléri, Nataly!“ sprísňoval tón.

„Nikto ma nemôže nútiť, aby som chodila do školy! Tentoraz si to ty, kto potrebuje moje rodinné prídavky?!“

vyletela. Zvolila útočnú taktiku. Rozľútosť sa by znamenalo priznať pravdu.

„Máš pocit, že keď sa vozím v takomto aute, že mi chýba tvojich poondiatych dvadsať eur?“ Vzdychol a pokrútil hlavou. Rozhovor s týmto sedemnásťročným dievčaťom bude veľmi ťažký.

„Požiadal som súd o tvoje zverenie do mojej opatery. Vzhľadom na tvoj vek, je nutné, aby si aj ty prišla vypovedať. Tvoje predvolanie mám už doma. V skutočnosti ťa bude zastupovať kolízny opatrovník, ale...“ pozrel na ňu. Tvárila sa nezúčastnene.

„Nataly, radím ti, aby si si poriadne premyslela, ako sa rozhodneš. Ak budeš súhlasiť, že ostaneš so mnou a nastúpiš riadne do školy, prevezmem na seba zodpovednosť za tvoje správanie za posledný polrok. Ak nie, tak...“ siahol do vnútorného vrečka bundy a hodil jej do lona jeden z papierov. So záujmom si ho pozrela a rozochvela sa.

„Dohodol som sa s Martinom, že hneď ako súd rozhodne, čo by malo byť o štyri dni, môže začať riešiť podania na tvoju osobu. Okradla si minimálne štyroch ľudí, ktorí to oznámili. A mňa by celkom zaujímalo, aké je skutočné číslo?“

Natália poskladala papier so svojou čiernobiellou fotografiou a oznámením o hľadanej osobe a zahemžila sa na sedadle.

„Prepáč!“ šepľala previnilo a spozornela, keď prechádzajúci ďalším mestom otec vošiel do uličiek. Pri jednom z domov sa brána začala sama otvárať a on opatrne vošiel do dvora. Auto nechal pri garáži a ukázal Natálii rukou k dverám domu. Malý štvorcový domček s podkrovím. V jednej z izieb sa svietilo a než prišli k dverám, svetlo sa rozľahlo aj v chodbe. Otec letmo pobožkal ženu, ktorá ich prišla privítať a predstavil ju.

„Natália, toto je Emília. Emily, toto je moja dcéra.“ Natália jej podanie ruky odignorovala a otec sa zamračil. Niečo Emílii zašepkal a ona odišla na poschodie.

„Pod', ukážem ti tvoju izbu.“ Viedol ju domom, a keď vošli do útulnej podkrovnej izbičky, postavil sa priamo pred ňu. Tak blízko, že by začula aj tlkot jeho srdca, ak by sa započúvala.

Dlho len stál a čakal, kým Natália nezdvihne zrak.

„Zlož si ten batoh a...“

Urobila to hneď a usadila sa na posteľ. Neodišiel, stále len stál a čakal.

„Pod' ku mne,“ šepol.

„Ak je toto moja posteľ, rada by som si ľahla. Som unavená,“ snažila sa ho vyhodit'.

„Nataly... Čo sa stalo?“

„Môžeš ma nechať tak?“ hnevala sa.

„Povedz mi to. Nie si unavená. Trápiš sa!“

„Môžeš ma nechať na pokoji?!“ zopakovala tentoraz trochu ostrejšie.

„Dobre,“ súhlasil napokon. Po chvíli dodal: „Kúpeľňa je hneď vedľa tvojej izby. Máš tam nachystanú osušku aj župan a kúpil som ti všetko, čo by si mohla potrebovať. Nevedel som, čo všetko máš a v akom stave ťa nájdem,“ oboznámil ju a veľmi pomaly a neisto vyšiel z izby.

Začul, ako sa dvere za ním otvorili, len čo urobil zopár krokov. Zastal a zmenil pôvodný smer. Po tme zbehol do haly. Usadil sa blízko dverí a vyčkával. Stačili asi tak tri minúty a začul, ako zostúpila z posledného schodíka.

„Nataly, opakujem, aby si si veľmi dobre rozmyslela, čo urobíš,“ ozval sa prísne a zažal svetlo.

„Nech by si ušla aj stokrát, bude len otázkou času, kedy ťa polícia znovu vypátra a ber na vedomie, že pôjdeš do nápravno-výchovného ústavu. V preklade – do väzenia.“

Nastalo hrobové ticho. Dlhé ticho, keď ona bojovala so

žiaľom a on so zúfalstvom.

„Nenávidím ťa, pretože si tu nebol, keď som ťa chcela mať pri sebe! Nenávidím svoju mater, pretože ma vyhodila, keď som ju najviac potrebovala, a nenávidím toho, čo mi tak veľmi ublížil a opustil ma, namiesto toho, aby mi pomohol. Je mi úplne jedno, kde a ako skončím. Rozumieš? Žiadnym papierom s pečiatkou ma neprinútiš žiť podľa tvojich pravidiel alebo pravidiel kohokoľvek iného!“

„Možno by stačilo, keby si sa mi zdôverila, čo sa ti prihodilo. Nevieť vrátiť čas, ale možno tvoje utrpenie dokážem zmierniť. No keď neviem, s čím bojuješ, nedokážem ti pomôcť!“

„Nechcem, aby si mi pomáhal. Teraz už nie!“

„Natália, vieš, ako ťa ľúbim... Do konca života si budem vyčítat', že som ťa na tri roky opustil. Dúfal som, že keď sa vrátim s peniazmi, ktoré som zarobil v Nemecku a rozbehnem svoju firmu, že ti toto obdobie niekoľkonásobne vynahradím. Počítal som s tým a modlil som sa, aby si nezatrpkla a nezanevrela na mňa. Posielal som mame viac peňazí, ako mi určil súd, a netušil som, že...“ ťažilo ho. Prešiel si dľaňou po tvári. Zotrel z nej smútok, ktorý ho pohltil.

„Som veľmi unavený, Nataly. O chvíľu je ráno. Prosím, urob to pre mňa a ostaň v tomto dome. Veľmi ťa o to prosím!“

3.

Richard Bartovič chcel s klientom dotiahnuť už len zopár detailov, aby sa mohlo začať so stavbou domu pre jeho syna. Po rozchode s Nikol sa snažil čo najviac ponoriť do práce. U pána Timka si urobil očko a ten ho z vďaky pozval na obed. Prijal to dosť neochotne, pretože pán Timko ustavične rozprával a vypytoval sa.

„Páči sa vám u nás na východe?“

„Ale pravdaže,“ odvetil Richard. „Bol som tu v auguste dva týždne na dovolenke. Mal som od jedného známeho požičanú chatu,“ priznal.

„Naozaj? Tak to u nás poznáte.“

„Zbežne.“

„Užili ste si dovolenku? Vyšlo vám počasie?“ sypal neformálne otázky.

„Nebyť toho, že ma v posledný deň dovolenky okradli, zanechalo by toto miesto vo mne silnejší dojem.“

Pán Timko vypleštil oči.

„Vás okradli?“

Richard sa kyslo pousmial.

„Nahlásili ste to? A čo vám vlastne...“

„Nechajme to. Už som s tým zmierený. Bolo to aj mojou nepozornosťou,“ ukončil tému a o niekoľko krátkych minút sa rozlúčili. Len veľmi zriedkavo sa stávalo, že si Richard vytváral so svojimi klientmi bližší vzťah. Hoci tomuto očividne išlo o to, aby sa čo najlepšie spoznali, Richard sa snažil o presný opak. Čosi mu navrávalo, že sa od neho treba držať bokom.

Zastal na veľkom parkovisku supermarketu.

Keď sa konečne vyslobodil z hluku a nepríjemnej atmosféry predajne, zastal s košíkom pri kufri svojho auta. Príručnú tašku a minerálku hodil na predné sedadlo a vrátil sa vyložiť zvyšok nákupu do kufra. O niekoľko sekúnd, keď sa nakláňal nad košíkom, začul buchnúť predné dvere svojho auta.

„Nie! Stoj! Chyťte ju! Stoj!“ rozbehol sa za mladou dievčinou, ktorú už raz videl no po niekoľkých metroch to vzdal.

„Toto nie je pravda!“ zaboril si ruky do vlasov. „Toto sa mi určite iba zdá. Nemôže to byť pravda!“ zúfal a siahol do vrecka po mobil a vytlačil číslo. Polícia bola pri ňom o necelých päť minút.

Gabriel Kery sedel bezmocný na posteli v hotelovej izbe, v ktorej sa len včera so svojou dcérou ubytoval. Práve prijal telefonát od Martina Mikulu, že jeho dcéra má ďalší záznam. Pán Bartovič podal trestné oznámenie a uviedol, že to isté dievča ho okradlo už po druhý raz. Martinovi túto informáciu obratom poslali faxom.

Gabriel nevedel, čo bude nasledovať. Napriek všetkým argumentom, ktoré uviedol, a napriek predbežnému opatreniu zverila sudkyňa na pojednávaní sedemnásťročnú Natáliu znovu do výchovy matky.

Nepochopiteľné rozhodnutie, proti ktorému sa hneď na mieste odvolal. No reakciou Natálie bol útek z pojednávacej miestnosti. Bolo to ešte o jedenástej dopoludnia. Teraz sú už tri hodiny popoludní a on vedel práve to, že znovu niekoho okradla. Kam budú smerovať jej ďalšie kroky? Čo zamýšľa?

„Možno sa pán Bartovič ubytoval tiež v niektorom hoteli. Nájdi ho a porozprávaj sa s ním,“ povzbudzovala

ho Emília. Prisdla si k nemu a pohladila ho po chrbte. Esteze prišla s ním a upokojovala jeho emócie.

„Som veľmi zlý otec, Emily. Ako som mohol dopustiť, aby moja jediná dcéra takto dopadla? Prečo som jej netelefonoval častejšie a viac sa o ňu nezaujímal? Tá krava ju vyhodila a ja som ako otec na plnej čiare zlyhal. Nataly má dôvod, že sa takto správa. Čo už len môže urobiť človek, ktorý sa zo dňa na deň ocitne na ulici?“

„Nebola celý čas na ulici. Nepočul si manželku? Bývala s nejakým Borisom.“

„Áno. A ten hajzel jej niečo urobil. Povedala to v ten večer, keď som ju priviezol domov,“ vzdychol a prešiel sa izbou.

„Pôjdem za Bartovičom a potom zistím niečo o Borisovi. Musím sa dozvedieť, čo sa jej prihodilo, inak sa budeme stále motať okolo čohosi, čo nemá pomenovanie,“ zahlásil a vyšiel z izby. Prechádzajúc popri recepcii hotela, zastal a zapozeral sa na chlapa, ktorý sa opieral o pult.

„Izba tristodvadsať!“ vypočul si recepčnú a chlap sa s kartou v ruke odobral smerom k výťahu.

„Prepáčte!“ zastavil ho Gabriel a pristúpil k nemu.

„Neviem, či som správne začul, ste pán Bartovič?“

„Áno, som!“ odvrkol a v jeho tvári sa zračilo zarazenie a zároveň hnev.

„Volám sa Gabriel Kery a vy ste pred chvíľou boli podať trestné oznámenie na moju dcéru, ktorá vás okradla,“ vysypal a Richard úžasom pootvoril ústa.

„Ako prosím?“ vypliešťaľ oči.

„Chcem sa vám ospravedlniť a vynahradiť vám stratu, ktorú vám spôsobila, pán Bartovič. Neviete si predstaviť, ako veľmi ma to mrzí.“

„Robíte si žarty, však?“

Obaja sa odmlčali a udivený Richard napokon pozval Gabriela do svojej izby.

„Tak!“ naznačil mu gestom, aby začal. Obaja ostali stáť, Richard neďaleko okna a Gabriel pri dverách.

„Vrátim vám peniaze, ktoré vám ukradla. No stiahnite, prosím, trestné oznámenie,“ požiadal.

„Vaša dcéra ma okradla dvakrát, pán Kery. Prvýkrát pred dvoma mesiacmi a teraz zase. Myslím, že toto mesto budem oddnes zďaleka obchádzať!“

„Vrátim vám peniaze aj za tú prvú krádež a preplatím vám všetky poplatky za vystavenie nových dokladov.“

„Disponujete takou vysokou hotovosťou?“

„Ak nebudem mať pri sebe toľko peňazí, pošlem vám ich na účet. Tu je moja vizitka,“ siahol do peňaženky a natiahol k nemu ruku.

„Nechcem vašu vizitku, nechcem už v živote vidieť vašu nepodarenú dcéru a toto mesto! A keďže viem, že polícia mi moje peniaze nevráti, ani keď to šteňa chytia, tak prijímam vašu ponuku, ale oznámenie stiahnem, až keď budem mať naspäť svoje peniaze!“ hovoril hnevivo a útočne.

Gabriel si vzdychol. Bolo mu z celej tejto situácie veľmi ťažko.

„Koľko to je?“

„Prvýkrát osemsto eur a tentoraz tristo eur plus doklady, kreditky a veľmi dôležité cédečko.“

Gabriel sa zapotil: „Vy mi asi neuveríte, že ma to naozaj veľmi trápi a že si prajem, aby ste na to rýchlo zabudli. Odkiaľ ste, pán Bartovič?“

„Bývam vo Zvolene!“ odvrkol.

„Naozaj? A smiem vedieť, čo robíte tu na východe?“

Richard sa zaškeril, ale potom náhle zmenil svoj postoj. Ku krádeži aj k tomuto mužovi, ktorý neskrýval utrpenie z toho, čo sa udialo. Posadil sa, lakte oprel o kolená a odpovedal mu.

„Prišiel som sem za klientom. Som architekt. Robím

mu plán na dom, ktorý bude stavať neďaleko Zvolena. Lenže teraz už nemám ani ten plán, pretože som ho mal v príručnej taške, ktorú mi ukradla vaša dcéra. Našťastie si vyrábam kópie.“

„Tu je tých tristo eur, a keď budete taký láskavý a dáte mi svoje telefónne číslo, zavolám vám, len čo dorazím domov. Prinesiem vám zvyšok peňazí. Momentálne bývam v Banskej Bystrici a sem som prišiel s dcérou na pojednávanie. Zajtra odchádzam, hoci neviem, kde sa teraz nachádza, ale zverili ju znovu do opatery matke, takže...“ urobil gesto, ktorým naznačil bezmocnosť.

Richard vstal a vzal si peniaze, ktoré Gabriel držal v ruke.

„Viete čo? Zabudnime na to. Pôjdem na políciu hneď teraz a na tých osemsto eur sa vykašlite. Už dávno som ich oľutoval,“ povedal a nedal Gabrielovi šancu, aby mu oponoval. Slušne ho vyhodil.

Strieborné BMW zaparkovalo pred bránou malého domu s neupraveným dvorom a Gabriel zatrúbil. O minútu sa oškreté dvere otvorili a objavila sa v nich jeho bývalá manželka Mária. Kúsok za jej útlou postavou kráčal dvakrát širší chlap v teplákoch. Gabriel vystúpil a počkal na ňu pri aute.

„Môžeme sa porozprávať osamote?“ navrhol a odniesol si spŕšku nechutných poznámok od pána domu, ktorý sa, lenivo ťahajúc nohu za nohou, vrátil do domu.

„Predpokladám, že stále nie je doma!“ začal Gabriel.

„Je to pobehlica! Čo si si myslel, že z nej vyrastie? Vo všetkom sa podobá na teba!“ vyrútila sa naňho.

„Nechcem sa hádať, Maja. Vždy som ti ustupoval a robil všetko pre to, aby si bola spokojná. A čo som z toho mal? Teraz mi nezáleží na ničom inom, len aby

bola Natália v poriadku. Povedz mi niečo o jej priateľovi a o tom, prečo si ju vlastne vyhodila?!“

„Nič ti nepoviem. Budem rada, ak sa stratíš tak rýchlo, ako si sa objavil.“

„Našiel som ju a priviedol na pojednávanie. Dlhujes mi aspoň odpovede na moje otázky!“ hneval sa.

„Ja ti niečo dlhujem?! Spamätaj sa,“ pohrdala ním.

„Dobre. Predpokladám, že na teba platí stále to isté,“ poznamenal a vybral peňaženku.

„Koľko stojí tvoja odpoveď?“

Pousmiala sa a prebehla očami po jeho aute.

„Zničil si život mne aj svojej dcére. Myslíš si, že peniazmi všetko nahradíš?“

„Možno nie, ale aspoň sa pokúsim zmierniť následky svojho odchodu. Mimochodom, nechci mi povedať, že si trpela núdzou. A ak áno, tak len preto, lebo peniaze, ktoré som ti posielal, si prechľastala s tým debilom!“

„Vypadni!“ zrúkla a otočila sa na odchod. Gabriel ju chytil za rameno.

„Ako sa volá ten, s ktorým žila?“

„Prečo si sa jej neopýtal?“

„Nemôžeš mi to povedať ty? Vieš veľmi dobre, že ak Natália nenastúpi do školy, budeš mať z toho problémy. Tak ti radím, aby si zabudla na nevraživosť a pokúsila sa nájsť so mnou spoločnú reč. Lebo ako vidím, tebe je úplne jedno, že nie je doma a kde znovu prenocuje. Alebo sa už ozvala, a vieš kde je?“

„Gabriel, ako si mal možnosť vidieť, ja som sa o Natáliu na súde nebila. No nemysli si, že ti budem veci uľahčovať, tak ako si mi ich neuľahčoval ty. Za celých pätnásť rokov nášho manželstva si mal kurvy a nikdy si sa nestaral o to, ako sa trápim. Takže mi je jedno, kde a s kým je teraz Natália. Mám svojho posratého života už plné zuby. Tak ako mám plné zuby teba, tvojich kuriev

a tvojej nepodarenej pobehlice!“

„Prečo ju ustavične nazývaš pobehlicou?!“

„Pretože si nechala urobiť dieťa a neposlúchla ma, aby išla na potrat. Preto som ju vyrazila!“ priznala konečne.

Gabriel sa zachytil o auto.

„Čože?!“ zreval. „Vyhodila si na ulicu svoju tehotnú dcéru, ktorá bola tehotná?“

„No a? Mala som jej aplaudovať? Aspoňže má pánboh rozum a postaral sa o to, aby sama potratila. Teda aspoň dúfam.“ Poslednú vetu povedala už jemnejšie a veľmi neisto. Gabriel stále lapal po dychu.

„Priezvisko toho chalana!“ vykoktal ohromený novou informáciou.

„Neviem. A choď už dočerta! Dám ti vedieť, keby sa čírou náhodou vrátila. Aby si mohol spokojnejšie spať,“ povedala a zabuchla za sebou bránku.

Gabrielovi sa podlamovali kolená. Asi hodinu sa vozil autom po meste a prešiel sa aj po strediskách Zemplínskej šíravy a Vinianskeho jazera. Dúfal, že ju uvidí sedieť niekde na opustenej lavičke alebo kráčať popri ceste. Nič. Nenašiel ju a vrátil sa späť do hotela.

Natália sa usadila v nočnom vlaku smerujúcom do Vrútok. Aspoň chladnú noc nestrávi pod holým nebom. Mala pri sebe iba svoj občiansky preukaz a peniaze, ktoré ukradla pred supermarketom. V malej igelitke si niesla minerálku, šatôčku a čokoládovú tyčinku, ktoré kúpila na bufete stanici.

Viac ako hodinu bude čakať na vlak do Banskej Bystrice, ale vôbec jej to neprekážalo. Vo vlaku si zdriemla a na stanici si potom len šúchala ramená a ruky, aby sa zahriala. Skoré rána boli veľmi chladné.

O pol siedmej sa už trmácala mestom. Túlala sa asi

dve hodiny. Chlad prenikal pod kožu a ona skrehnutá nedokázala ani rýchlo zareagovať, keď sa pri nej pristavilo policajné auto, z ktorého vystúpil Martin Mikula. Ako je možné, že na ňu takto znenazdajky natrafil a že ju vôbec na tom chodníku zbadal?

„Neskúšaj utiecť,“ povedal a otvoril jej dvere auta. Mlčky nasadla.

Dlho čakala na chodbe policajnej stanice a tupo hľadela pred seba. Po hodine ju odprevadili do kancelárie s niekoľkými stolmi a len čo sa usadila, vstúpil aj jej otec. Pozdravil sa, pomaly zatvoril dvere a podsunul pred policajta svoj občiansky preukaz. Natália ani na sekundu nezodvihla zrak z ošúchaného koberca. Otec mlčal a ona asi hodinu stroho odpovedala na opakujúce sa otázky. Napokon všetko spečatila nečitateľným podpisom a mlčky s otcom odišla.

„Mám ťa vyložiť na stanici, v strede mesta, na konci mesta alebo...“ kývol plecami a kľučkoval ulicami. Vzduch v aute bol neskutočne ťažký. Gabrielove slová boleli. Natálii sa zovrela hrdlo. Mlčala a čakala, čo bude.

„Máš o jedno podanie menej. Richard Bartovič bol ubytovaný v hoteli, v ktorom aj ja. Tak som sa s ním porozprával a vrátil mu peniaze, čo si mu ukradla,“ rozprával akoby mimochodom a ďalej len hľadel na cestu pred sebou. Napokon po dusivom tichu predsa len zastal pred bránou svojho domu.

„Tak kam to bude?“ konečne k nej pootočil hlavu. Pôsobil prisne, zároveň unavene a sklamane. Slza z jej líca padla na tričko. Pohľadom sprevádzal ďalšie a ďalšie slané kvapôčky žiaľu.

„Už viem, prečo ťa vyhodila,“ nadhodil. Po chvíli vyslovil otázku: „Potratila si?“

Mlčala.

„Nataly, môžem ti pomôcť tak, že nájdem odborníka,

ktorý ťa vypočuje. Môžem ti dať porozumenie a lásku, ktoré som ti tri roky odopieral, lebo som tu nebol. A môžem sa postarať o to, aby si už nikdy netrpela núdzou. To všetko ti však môžem dať len vtedy, ak budeš ty sama chcieť a ak to nebudeš zneužívať. Rozhodni sa. Ak sa rozhodneš to neprijat' a vrátiš sa znovu na ulicu...“ prehltoľ. Bolo preňho ťažké vysloviť to, ale čo stratí, ak to povie? „... zložíš ma na kolená, Nataly. Nenájdem pokoj v duši, ak budem vedieť, že si niekde vonku, trpíš núdzou, chladom, bolesťou. No nečakaj, že sa ti budem prosiť, aby si zostala so mnou a s Emily v tomto dome. Pretože ak sa rozhodneš ostať, budeš musieť prijať pravidlá, ktoré u nás platia. A jedným z nich je, že budeš musieť chodiť do školy, a to bez jedinej absencie. Chcem, aby si bola znovu tou krásnou Natáliou Keryovou, ktorou si bola štrnásť rokov. A, prosím, urob mi láskavosť. Nesľubuj mi nič, čo nedokážeš dodržať.“

Ukončil svoj monológ a hodil jej do lona vreckovky. Stále parkoval pred bránou a hľadel smerom k domu.

„Koľko času potrebuješ na premyslenie?“ zazrel na ňu, keď mu bolo dlho.

„Daj mi šancu. Nastúpim do školy a budem sa snažiť nesklamať ťa,“ povedala napokon a on jej nečakane svojou veľkou dlaňou zotrel slzy z tváre. Naklonil sa k nej a pobožkal ju na okraj pery. Oboma rukami ho objala okolo krku a on dlho hladil jej útlý driek.

„Nesklam ma, Nataly!“ zašepkal prosebne a trpezlivo čakal, kým sa upokojí. Keď prišli k dverám domu, zastal.

„Uvedom si, že keď prekročíš prah tohto domu, začína sa ti iný život,“ upozornil ju. Prikývla.

4.

Vlasy Natálie Keryovej opäť nadobudli jednotný tmavší odtieň vďaka farbe a tyrkysové oči boli zvýraznené jemnou modrastou linkou. Riasy nabrali hustejší a výraznejší objem vďaka uhl'ovočiernej riasenke a novučké kvalitné šaty z nej urobili zvodné dievča.

Prvé dva dni v novej škole boli pre ňu ťažké. Bola uzavretá, odmietala kamarátstva so spolužiakmi. Otec jej hneď zaplatil doučovanie u pedagógov, ktorí jej mali pomôcť so zameškaným učivom. Bude to náročný mesiac a možno aj dva, kým všetko doženie. Takmer každý deň ju čakala hodina navyše.

Usilovne sa snažila sústrediť len na učivo a vyhodit' si z hlavy najsmutnejšiu pasáž svojho života.

Sedela v prvej lavici v prostrednom rade, a tak nebolo nič, čo by ju rušilo.

Konečne angličtina. Bude si môcť celú hodinu kresliť, pretože ju ovládala takmer dokonale. Učila sa ju od škôlky a posledné štyri roky základnej školy navštevovala ešte kurzy. Možno mala chodiť na nemčinu a mohla pred tromi rokmi odísť s ockom do Nemecka.

Skusmo pozrela na mladého učiteľa, ktorý prešiel triedou a do pracovného zošita vložila čistý papier.

„Máme novú študentku?“ opýtal sa a zatvoril triednu knihu. Pristúpil k jej lavici a ona sa lenivo postavila.

„Natália Keryová.“

„Alex Hvorecký,“ predstavil sa a podal jej ruku. Na moment akoby od nej nedokázal odtrhnúť zrak a potom

cúvol k tabuli. Začal rozprávať o poslednej písomke žiakov a potom prešiel na nové učivo. Natália si celú hodinu kreslila. Keď jej položil otázku, len zodvihla zrak, že ho registruje, ale mlčala.

Otázku napokon zodpovedala iná študentka a on jemne privrel jej pracovný zošit. Bez slova.

Desať minút pred skončením hodiny napísali ešte krátky diktát a ona si všimla, ako pri zbieraní papierov ten jej položil na vrch kôpky. Očami ho zhodnotil.

„Skvelé. Ocenil by som však, ak by si sa na mojich hodinách venovala angličtine, a nie kresleniu,“ poznamenal a odišiel.

Gabriel Kery sa po odchode z práce zastavil v oblúbenej kaviarni. Hoci roky býval so svojou manželkou na východnom Slovensku, dvadsaťtri rokov žil v Banskej Bystrici. Len veľmi neisto teraz spoznával svojich bývalých spolužiakov a kamarátov.

A tiež bývalé frajerky.

„Zuzanka?“ naširoko sa usmial a srdečne pobozkali sa na zvitanie.

„Som rád, že si si našla čas.“

„Len počkaj, až ma s tebou prichytí manžel. Nevysvetlím mu, že si moja gynekologická pacientka,“ podotkla a rozosmiali sa. Po neformálnych ošúchaných otázkach sa konečne správne uvoľnili a Gabriel zväžnel.

„Mám z manželstva sedemnásťročnú dcéru.“

„Spomínal si to, keď sme sa stretli pred poliklinikou. Vraj je teraz u teba.“

„Ach, áno. Máš pravdu.“

„Kvôli nej si ma pozval?“

„Áno.“

„Stačí, ak ju privedieš. Alebo ide o niečo vážne?“

„Áno. Hlavne delikátne.“

„Môžeš mi veriť. Nepodám to ďalej a určite ti pomôžem,“ ubezpečila ho.

„Len ja neviem, či ju k tebe dostanem a ani neviem, či chcem vedieť pravdu.“

„O čo ide, Gabi?“

Vzdychol a odpil z pohára kolu.

„Otehotnela? Potratila? Ochorela?“ nedočkavo vyzvedala viac.

„Ja neviem, čo sa stalo. Moja žena si našla alkoholika hneď, ako som ju opustil. Len nedávno som sa dozvedel, že Nataly otehotnela a jej matka ju vyhodila na ulicu. Nepodarilo sa mi nájsť chalana, s ktorým údajne zopár mesiacov žila, takže neviem... Neviem ani, či porodila alebo potratila. Ak ju nútím, aby hovorila, správa sa hystericky a má veľkú tendenciu utekať a potom krahnúť.“

Zuzana vypliešťaala oči.

„Dúfal som, že mi pomôžeš nájsť aj dobrého psychológa, ktorý sa jej ujme. Je len otázkou času, kedy bude znovu na úteku. Jej sebareflexia je fuč. Pri najmenšom náznaku nátlaku alebo zrady, nedôvery, sa zatvára do svojej nepreniknuteľnej ulity. Veľmi sa zmenila.“

„Niekoľko jej musel poriadne ublížiť.“

„Ublížiť?“ sklopil zrak k stolu. „Moja dcéra bola krásna a talentovaná, Zuzi. Vždy bola energická, písala básničky, kreslila portréty a skvele ovládala angličtinu. Veľmi rada chodila do školy a mala množstvo kamarátov. Bol som si zaručene istý, že bude úspešná a šťastná po celý život. A keď som sa po troch rokoch dozvedel, že je na ulici, že okráda ľudí, a potom ten šok s tehotenstvom...“ na chvíľu stíchol.

„Nemohol som tomu uveriť a stále si nie som istý, či je to skutočnosť. Za svoj odchod som zaplatil krutú daň. Nestačilo, že som jej volal a posielal peniaze. Zanevrela